

מסורת הש"ס

(א) וְהָיוּ כֵּן. וְשֵׁנִי
(ב) כְּתוּבָה לָהֶם. (ג) וְעַתָּה
שֶׁמֶן זַיִן דְּכֵר חוֹסֵי כְּתוּבָה
וְעַתָּה לֵךְ מִתְּחִלָּה. (ד) לֵשֶׁל חֵן
(ה) וְחֹסֶם. פִּינָח. עֵשׂ.
(ו) קִדְשֵׁינִי. (ז) וְקִדְשֵׁינִי
לֵב. עֵשׂ. (ח) וְכִרְסִי לֵב.
וְעַתָּה וְעַתָּה כִּדְשֵׁי כְּתוּבָה
שֵׁן: עַל יְדֵי מִיּוֹשָׁה דְּעִנִּין
סִינְהָל. (ט) וְאֵלֵי זֶל
סִינְהָל. (י) וְדִכְרִי. (י
וְלֵשֶׁל חֵן. (כ) וְדִכְרִי
(כא) (ד) וְדִקָּה. (כב) וְכִרְסִי
דִקָּה לֵב. עֵשׂ. רִשִׁי.
(כג) וְנִדְרֵי מִכָּר שְׁמִי.
(כד) וְדִכְרִי מִשְׁכָּן. (כה) וְשֵׁן
לֵשֶׁל עַתָּה: כְּתוּבָה. (ס) וְעַתָּה
מִתְּחִלָּה.

[illegible]

גורם מותר מאי איכא
מאי אימא דאם עד שלא
לדה ולדה מותר ואם
עברה ומשנמך דינה
ער ירך אמו הוא: כל
מותרה לדבר חמור
א"ר ירמיה הכא במאי
בו סתם והאי תנא
חייבי מיתות שבתורה
בעדה ועדים והתראה
א חייב מיתת ב"ד רבי
עוהו באיה מיתה הוא
ישש ורבי יהודה אומר
עשה היתה: הנסקלין
ה רב יוחנאל לרבי
לקין ר"ש אומר ידונו
חמורה אמר ליה רב
תנייה הכי מאי אייהא
פוק ליה דרובה נסקלין
וננייה הנסקלין בנשרפין
יולה שהשריפה חמורה
וחכ"א ידונו בשריפה
פוק ליה דרובה נשרפין
א דקאמרו ליה לר"ש
ה חמורה לא סקילה
אלא לרב יהודה "שינא
לא

מכרד ליה אלה הכי אלמנז: אמר ליה רב יהודה בסנקלין בנשרין.
לע"ג גנשרפין רובא מדמי לר' שמעון בסקילה מפני שהשריפה
תמורה: הסם. הוא דקא מסיימי רבנן בסקילה תמורה לאו למיב
טעמא למילתייהו מסיימי הכי אלא הכי קאמר' דיונו בשריפה דמילתייהו
במר רובא דקאמרת למיל' במר מיעוטא משום דשריפה תמורה
ואין אנו רשאין למשוך את הקלים לאו תמורה היא אלא קלה היא:
אל
שנטרף עם אמו חדע דרכא גופיה שמעין ליה בפרק בהמה המנשה
לע"ג גנשרא מילי נמי משמע בפרק כל האסורין (תמורה דף יז: ופס' י)
רב נחמן מחלוקת בשעיברו ולבסוף נרבעו דר' אליעזר סבר עובר
רצא אמר רב נחמן דגנרעו ולבסוף עיברו פליגי אבל עיברו ולבסוף
היינו רבי יהושע כר' פלוגתיה דרבי אליעזר ורצא נמי אית ליה דעובר
דמילתייהו ליה כפי' כל הללמס (פ"י ח"א) בני משמחיה לקמה ומא
העברה זכתה לו משום דעובר ירך אמו וגעשה כמו שהקנה לה אחד
לכלה ממוחו ור' יוחנן שפיסא שפירשה כן אית ליה בתמורה כפי' כיצד
טעמא מעוברת וילדה רצא בה מתכפר רצא בנולדה ומפרש טעמא
מיה טעמא לתפריה מיהו יס' לדיקדק מזה דמזוית הכח מיוחל דר'
י היא מ"מ הכי איחושב אלמא אלא הלה כן וכן דר' הש"ס בשאין
נחמן בהנחקין (גיטין דף נג: ופס') למסיק מיוחבא דמאן דלמר היזק שאינו
ה' (פס' דף ח"א) פליגי בהדיא בזקוק שאינו יזכר אליבא דעולא גבי עבד
ה' דר' יוחנן דתמורה ופריך עלה אלא הלא דלמר רצא נכרית מעוברת
לאו משום שיהו עיקר דברי ר' יוחנן אלא משום דכע' לאוקמה מלמיה
דן אמו ובתמורה (דף י:) ובפ' הפרה (כ"ב דף מ:) ור"מ מפרש דככל
ובפ' כיצד מעריבין (תמורה דף ה:) לא גריס מיוחבא במתא אלא ה
הא ובתמורה (דף י:) ולד הטוגחא והנרבעת אסור כל פליגי והיינו
פסיהם להריגה ודא לאו משום דהו ירך אמו וכן הלא דנקן כשפיר דעריב
פשיטא גופה הוא הכתם נמי טעמא כדפרישית ומיהו ההיא דפ' הפרה
דכין דלאו ירך אמו לע"ג דהוא נמי איזק למא יס'לם חלקו ותקל פרה
איזק חלקו ותקל עיברו פשיטא דלא משלם: ה"ו מותרה חלקה דרבי פרה
מותרה לנקות ואית' ומפשוט מהא דתנא כפי' כן סויר (גמ' דף ע"א):
מגביר משום דאי עבד השתא בר קטלן הוא ועל כרחיך דלמחר ביה
וגרה למיך הו מותרה לנקן וי"ל דלפניו לא למחר בהיותו נכרי יס'
דלאו למחר ביה ומלמך דהשתא נמי אי איתרי ביה יס' צעון הו חיוב
דלמחר כפי' גמרא (דף י:) ופ' (גמ' דף ה:) שם אי איתרי יכול להמיתו במיתה
שהנסקלין בנשרפין. שאל הרב ר' יצחק בן הרב ר' מרדכי את
הגמרה ויזיל במר רובא להחמיר בדעיו נפשוט דלמחר בפרק קמא
וזאי מכל וכל שלא הרג כלל דמי לאותן שהרגו ודאי אלא
דל